

STUDENTEN WEEKBLAD

14^e Jaargang.

No. 24.

REDACTEUREN:

W. F. A. RÖELL, G. B. V. D. WERFHORST, H. S. V. LENNEP,
: H. R. BEUKELMAN, C. WOLTERBEEK, F. ZWEERTS. :

MEDEWERKSTER UIT DE DAMESSTUDENTEN: MEJ. G. C. KRAYENHOFF V. D. LEUR.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Vrijdag

29 Maart '12.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

SWALTMAN JE
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

BERICHT.

Het volgend nummer verschijnt Vrijdag 19 April. Stukken worden ingewacht vóór Woensdag 17 April, 's namiddags 4 uur.

Verbeteringen.

De zin in Examenregeling voor Bouwkundige Studenten: „Deze prikkel moet naar mijn meening enz.” moet als volgt zijn: „Deze prikkel moet naar mijn meening bestaan in de mogelijkheid na één jaar tentamen af te leggen in wis- en natuurkunde; het prop. examen zelf zij echter niet in deelen gesplitst”.

In „De raad van afschaffing” staat in de 4e alinea: „Wegens het cand. examen”; lees: wegens het *eindexamen*.

Economisch gebruik van den studietijd vertoonde eenige fouten; men gelieve te lezen:

„De thans gestelde exameneischen zullen dan beter gehandhaafd kunnen worden. De tegenwoordige exameneischen zullen dan niet zoo overdreven zwaar schijnen”.

„... en er niet in vliegende vaart een bij de studie onmisbaar dictaat behoeft inéengezet te worden”.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Baldadigheid, door C. W.
Corpsvergadering.

Studiebelangen.

Examensplitsing, door J. C. L. S.
Repliek, door H. R. B.

Gedachten en gedichten.

Een droom, door Maya.
Overpeinzing.
Verlangen, door Jacobus.
Aan klein Vrouwke, door J. v. R.
Ballade, door Chétic.
Narcissen, door H. R.

Uit de Delftsche wereld.

Het Pennelikkerskwaad, door C. Tellegen.
Nederland in 1913, door C. W.
De Studentenwereld tegenover 1913.

Vereenigingsleven.

Sociaal Democratische Studentenclub.
Delftsche Stud. Astronomische Vereeniging. Verslag der Huish. Vergadering op Woensdag 20 Maart.

Tooneel.

N.V. Het Tooneel. „Jonkvr. de la Sièglère”, door J. C. W. v. R.

Technische Hoogeschool.

Lijst van Vergaderingen.

Agenda.

Delftsch Studenten-Corps.

Baldadigheid.

Donderdagavond hebben we een mooi moment meegemaakt uit de corpsgeschiedenis. Het was kroegjool na de Diësviering.

Op een tafel flink rechtop — niet deftig achter een catheder — stond de president van het D. S. C. en sprak en het heele corps luisterde. Hij sprak en hij sprak goed en met geestdrift: zonder verkeerde beeldspraak en lijzige deftigheid.

Eerstejaars: ik hoop, dat gij U toen diep geschaamd hebt. Dat de vertooners der Diëscomedie weer van het podium afgegooid werden was dit keer niet het gevolg van een flauwe en onhebbelijke mos, maar het kwam, doordat de Diëscomedie een intens treurige vertooning was. De wil was er om die afgooipartij niet te laten worden tot een onaangename gewoonte: maar aan deze lamlendige vertooning moest wel een eind worden gemaakt.

Eerstejaars: terwijl door de voormannen van het Corps alles gedaan wordt om te breken met het vele verkeerde, dat in het corpsleven geslopen is, terwijl zij trachten de critiek der buitenstaanders te logenstraffen, gaat gij optreden als Woensdagavond bij de plakpartij! Een optreden, zoo zouteloos en lamlendig als nog wel niet heeft plaats gehad!

Eerstejaars: gij in wier handen de toekomst van het Corps ligt, ge hebt jammerlijk vergeten, dat ge den naam van het Corps hebt hoog te houden, dat ge altijd en overal moet bedenken, dat ge U als „gentlemen” te gedragen hebt.

De studentencorpsen hebben zich op vele plaatsen te herzien. Maar hoe kan er verbetering komen, als eergevoel en idealisme bij de jongeren zoo vergeten zijn?

Maar, neen, dit was een tijdelijke afdwaling nietwaar? Toen ten overstaande van het heele Corps de president van den Senaat U zoo flink en met gerechtigde verontwaardiging aansprak, hebt ge U geschaamd en ge hebt U voorgenomen, voortaan steeds als „gentlemen” op te treden, en dit te doen vergeten.

Daar was een moment van stilte in de zalen van den Phoenix, een moment van groote beteekenis, het Corps begreep, dat zij, in wier handen de belangen van het Corps zijn toevertrouwd, inderdaad van plan zijn die belangen te behartigen naar hun beste weten.

Het was een mooi moment: dat geeft vertrouwen in de toekomst.

C. W.

In de korte spanne tijds van twee dagen heeft de Corpsvergadering zich uit moeten spreken over belangrijke quaesties; de lustrumplannen en finantieele vraagstukken.

In tegenstelling met vorige corpsvergaderingen, waar het aantal aanwezige corpsleden zeer klein was, toonden de leden deze twee dagen meerdere belangstelling voor de corpsaangelegenheden.

Want het is een wanbegrip dat het tot tevredenheid over de belangstelling en enthousiasme voor het corps mag stemmen wanneer op een belangrijke corpsvergadering een zeer klein aantal leden aanwezig is.

De vergadering van Maandag j.l. zou zich dan uitspreken over de lustrumplannen, die reeds dadelijk zouden afvallen, omdat daartegen overwegende bezwaren aan verbonden waren. Daar speelde het finantieele bezwaar wel de hoofdrol,

want de middelen van de feestkas raken al dadelijk uitgeput door de feestelijkheden, die eenmaal traditiegetrouw gehouden moeten worden.

De vergadering besloot de Feestcommissie de plannen 2, 7, 11 en 21 ter uitwerking te geven. Tegen het plan van iets te scheppen, wat blijvend genoeg verschaft, was veel oppositie. Moties voor en tegen werden gesteld, maar het slot was dat nu ook overwogen zal worden of het corps zich iets van blijvend genoeg zal verschaffen.

Daarna kwam de vergadering tot de volgende conclusies:

Om zooveel mogelijk te laten deelnemen zullen de costumes zoo goedkoop mogelijk zijn.

Betaalde leiders zullen wel noodig zijn.

Over het algemeen zullen geen entree's geheven worden, maar wel bij bijzondere gelegenheden. Men mag er echter niet op rekenen bij de begroting der plannen.

Bij rolverdeling moet naast de geschiktheid ook stellig op de geneigdheid om de uit de rol vloeiende kosten te betalen.

Bij een maskerade zal de handeling de hoofdzaak, de optocht bijzaak zijn.

Deze conclusies zijn natuurlijk dan alleen van kracht wanneer er een maskerade gehouden wordt.

De vergadering van Dinsdag was gewijd aan de finantieele vraagstukken.

De heer Roessingh van Iterson hield een phillippica op het Corps.

De heer R. v. I. heeft vele feiten en toestanden opgesomd die uit zijn oogpunt verkeerd waren. De toestand van geringe belangstelling voor vergaderingen, van weinige „tegen-candidaten" die gesteld zijn, van weinig strijdpunten, die het corps in beroering brengen is verkeerd. Het is een toestand die bewijst dat er weinig corpsgevoel is. Een corps waar geen enthousiasme voor bestaat heeft geen reden van bestaan meer. In onze studenten-maatschappij is de Societeit hoofdzaak, niet het Corps. Men voelt niets meer voor het bestuur van 't Corps en waarom dan die subsidies voor een lichaam waar men niets meer voor voelt.

Daarna ging spr. de geschiedenis van de senaatssubsidie na en merkte op dat die nooit aan de *verwachting* van bezuinigen had voldaan.

Daarom schaf de subsidies af. Mocht in de toekomst het Corps zekere personen aan het hoofd begeeren en is voor hen een toelage noodig om te vertegenwoordigen, dan kan op dat oogenblik door een H. O. in het bezwaar worden voorzien.

Spr. eindigt met de vraag wat is het Corps?"

Velen hebben geantwoord op de rede van den heer Roessingh van Iterson. Het Corps is iets denkbeeldigs. Het is de band die de leden, en niet alleen de leden maar ook de vereenigingen bindt. Dat alles zou uiteenvallen wanneer men het Corps ophief en de kroeg bovenaan kwam te staan. De kroeg is oppervlakkig; daarom voert men nieuwe leden niet alleen naar de Societeit maar overal naar het studentenleven. Een groentijd zou niet alleen door de kroeg behartigd kunnen worden.

Het zwaartepunt in de corpspolitiek moet daarin liggen, dat ernstig bezuinigd wordt en dat bij vertegenwoordiging niet overdreven wordt.

Als er ergens iets niet goed is, moet dan de moed opgegeven worden, moet men niet trachten te verbeteren?

Studiebelangen.

Examensplitsing.

Daar het mij voorkomt dat de huidige strooming — ten doel hebbend bij de autoriteiten aan te dringen de bestaande examensplitsing te vervangen door een examen dat alle vakken tegelijk moet omvatten — voor het nakomend geslacht van het grootste belang zal zijn, wil ik trachten de overwegingen samen te vatten, welke mij deze strooming met leede oogen doen aanzien.

Het grootste bezwaar dat tegen de tegenwoordige examensplitsing kan aangevoerd worden is het opdrijven der exameneischen.

Ontegenzeggelijk moeten de specialisten, gevormd door het feit dat zij zich in een gedeelte van het vak langen tijd achtereen terdege hebben kunnen inwerken, een zoo goed examen afleggen, dat de norm van beoordeeling voor examinatoren onwillekeurig daardoor zal stijgen. Indien

iemand dus het examen in zijn geheel wil doen wordt hij min of meer naar dien norm beoordeeld en zal dus in ongunstiger omstandigheden verkeren dan wanneer geen specialisten gevormd hadden kunnen worden.

Dat het invoeren van een ongesplitst examen daarin verbetering zal kunnen brengen is zeer aannemelijk. Deze verbetering, t. w. het terugbrengen van de norm op een normaal peil (volgens velen een lager peil dan het nu bestaande) echter vele slachtoffers zal moeten kosten ligt voor de hand. Immers de examinatoren zullen eerst door meerderjarige ervaring van een hoog niet-slagend percentage overtuigd kunnen worden dat de norm te hoog is. Een statistiek (met aanklevende fouten) zal hier dus de bewijsgrond zijn.

Is er nu niet een andere bewijsgrond, even goed en zonder eerst vele slachtoffers te eischen, welke ons als bewijsgrond kan dienen?

Immers ja. De T. H. kan ons toch een dergelijke statistiek nu reeds verschaffen. Indien het reeds begonnen werk door de C. C. voortgezet en uitgebreid tot meerdere bronnen, klaar zal zijn, moet het toch mogelijk zijn uit het percentage afgewezenen onder de examinandi in verband met de gemiddelde studieduur, aan te toonen of de exameneischen te hoog zijn opgevoerd, ja dan neen, zie vorig S.-W. Een dergelijke statistiek moet toch evengoed tot de examinatoren spreken? Zelfs zal de laatste nog overtuigender zijn:

1°. doordat ze over meerdere elementen en over langer tijd loopt.

2°. omdat ze opgemaakt is tijdens de mogelijkheid om het examen gesplitst te doen, dus beter voorbereid; hetgeen dan minder kans geeft om afgewezen te worden, dus het percentage afgewezenen zal verkleinen.

Hierbij moet ik erkennen dat ook weer onberekenbare factoren in 't spel komen, doch niet meer dan bij de eerste statistiek.

Als een ander bezwaar van de tegenwoordige manier van examen doen wordt genoemd dat zij de duur van de studie zou verlengen.

Het lijkt mij ondoenlijk dit met vasten grond onder de voeten te kunnen beweren. De studietijd is afhankelijk van enorm vele factoren, waarvan de invloed niet een zoo eenvoudige functie is, dat deze door eenvoudige redeneering is na te gaan.

Wil men toch trachten deze in een eenvoudige redeneering te benaderen, dan moet deze m. i. leiden tot een ander resultaat als bovengenoemd.

Gegeven een hoeveelheid leerstof te verwerken in een bepaalde tijd, m. a. w. zoo vlug mogelijk.

Gevraagd: van de uitslag daarvan verslag uit te brengen.

Oplossing: stel het verslag van een onderdeel op, direkt na het verwerken van dat onderdeel en lever het in, (m. a. w. doe examen direkt nadat ge een vak bestudeerd hebt).

Wacht niet met het opstellen en inleveren der verslagen totdat ge ook de verslagen der andere onderdeelen kunt opstellen, dan zou het u onnoodig tijd kosten om u zelve weer in het eerste vak in te werken.

Ik weet dat velen het hiermede niet eens zijn, daarom wil ik dit standpunt nader uiteen zetten. Het komt mij voor dat men een vak beter onder den knie krijgt, indien men dit vak achtereen kan afwerken. Het gedeelte geheugenwerk behoeft dan niet telkens opgefrist te worden, men raakt thuis in den geest van het vak, men verliest de vrees voor moeilijke gedeelten, in een woord: komt boven het vak te staan. Kan men in een dergelijken toestand het vak afsluiten met een examen dan is dat voor vakken, waaraan men weinig belang toekent de gewenschte toestand. Andere vakken zal men toch blijven onderhouden. (Buitendien is het niet zoo erg indien men een vak een tijdlang laat rusten, let wel: indien men er eenmaal boven gestaan heeft).

Wil men echter alle vakken tegelijk bestudeeren dan loopt men groot gevaar niet boven het vak te komen, en móet men toch telkens het gedeelte geheugenwerk weer machinaal inpompen.

Hiermede wil ik niet zeggen dat liefst *ieder* willekeurig onderdeel van een vak op zich zelf moet bestudeerd worden; geenszins zou ik willen beweren dat het wenschelijk is bijv. Natuurkunde te bestudeeren, afgescheiden van Wiskunde, maar welk belang is er gelegen in het gelijktijdig bestudeeren van bijv. Kennis van Bouwstoffen met Staatsrecht of Theoretische Scheepsbouw met Waterbouwkunde enz., enz. Voor dergelijke combinaties lijkt me splitsing in het bestudeeren en afsluiten met een examen zéer wenschelijk.

Gaarne zou ik nog enkele voordeelen van gesplitst examen op den voorgrond willen schuiven. Indien men niet met mijn zienswijze, neergelegd in het voorgaande kan deelen,

zullen de volgende voordeelen niet in het oog springen; heeft men geen nauwkeurig belijnd standpunt ingenomen, dan zullen de volgende mogelijkheden wel zoodanig met eigen ervaring strooken dat zij wel eenige weerklank zullen vinden.

Door omstandigheden buiten de T. H. of door het zakken voor een gedeelte van het vorig examen, heeft men veelal geen gelegenheid zich voor te bereiden tot een ongesplitst examen; het is dan van groot gemak om in dat geval een gedeelte apart te kunnen bestudeeren en daarin examen te kunnen doen; schijnbaar verloren tijd kan men op deze manier weer inhalen.

De regeling van het ongesplitst examen zal in zulke gevallen veel groter moeilijkheden geven 1^e. omdat het de vraag zal zijn of men van gedeelten van het vorig examen zoo gemakkelijk vrijstelling zal kunnen krijgen (en indien niet, deze gedeelten als een blok aan 't been steeds zal moeten meeslepen) en 2^e. dan huiverig zal zijn de studie voort te zetten volgens den rooster, als men weet dat men naast deze (die al onze aandacht in beslag moest nemen) nog het vorig examen moet behartigen.

Is alles goed gegaan gedurende twee jaren en zal men dan vlak na de loopende cursus examen moeten doen, dan zal het meerendeel van de gelegenheid gebruik maken om dit examen tot na de groote vacantie uit te kunnen stellen. Zakt men nu dan is men veel verder achterop. Heeft men twee jaren voor den boeg waarin geen examen behoefte gedaan te worden zal men veel eerder er toe komen of te „lummelen”, of te veel aan liefhebberij-studies te doen.

In gedachten hoor ik velen met verontwaardiging opstuiven tegen dit, in hun oog, geklets over een manier van studeeren „die niet thuis hoort aan een Technische Hoogeschool”, maar ik vraag u, is dit niet van toepassing op het meerendeel van ons? en dienen we hiermede geen rekening te houden?

J. C. L. S.

Repliek.

In zijn artikel in het laatste S. W., genaamd „de Raad van Afschaffing” brengt de heer R. v. I. ook ter sprake wat door mij in een vorig nummer over de beweging voor examenhervorming geschreven is, iets waartegen ik natuurlijk geenerlei bezwaar zou hebben, ware het niet dat de schrijver blijk gaf mijne bedoeling absoluut verkeerd verstaan te hebben.

Van niets meer of minder beticht de heer R. v. I. mij dan dat ik zou „twijfelen aan de waarde van het oordeel van studenten over hun eigen studiebelangen”, een uitspraak waartegen ik in zijn algemeenheid uitdrukkelijk protest moet aantekenen.

Het zou eenvoudigweg treurig zijn, indien het oordeel der studenten b.v. over het nut voor hunne technische ontwikkeling van het maken van die of die teekening geenerlei waarde zou hebben; het zou er op wijzen dat alleen maar gestreefd wordt naar het halen van een diploma, maar dat men zich nooit eens afvraagt of men zich nu zoo langzamerhand ingenieur voelt worden.

Ook zonder den door den heer R. v. I. genoemden brief (al gold het daar een geheel andere zaak!) zou ik gaarne willen aannemen dat met een dergelijk oordeel „mits waardig voorgedragen en behoorlijk geuit” door betrokken autoriteiten rekening zal worden gehouden.

Maar de zaak, waar ik over viel was een geheel andere. Het betrof nl. de kwestie dat de vakverenigingen door zich voor opheffing der splitsing en daardoor indirect voor vermindering der exameneischen uit te spreken, als het ware zouden zeggen: de Afdeeling acht het in verband met het hoog houden van den Delftschen-ingenieurstitel noodig deze eischen bij de verschillende examina te stellen, welnu wij stellen U voor er zooveel percent van af te doen.

Al was elke verlangde teekening slechts tijdroovend gepruts en de studie van ieder vak wat geëischt werd maar nuttelooze hersenpijniging, dan nóg zou ik zulk *globaal afdingen* onzin vinden.

Ik ben waarlijk bang dat ik niet revolutionnair genoeg ben; en de rest?

H. R. B.

Gedachten en Gedichten.

Een Droom.

Yolanthe, ik heb een Droom gedroomd.

Gij weet, ik ben arm, liefste, en ik kan U niet geven de noodzakelijke dingen die men koopt voor wat verachtelijk geld. En dit was mij eeuwige ergernis: dat ik U niet geven kon al deze goede en zeer nuttige dingen, omdat ik arm ben.

Maar nú was ik rijk, liefste, schat-schatrijk; en het goud hoopte zich op, en er kwam steeds meer, zoodat ik niet meer wist, waar ik het bergen moest. En ik grabbelde er in rond met mijn handen en stopte mijn zakken vol van het goede, heerlijke goud. Nu kon ik U, liefste, gelukkig maken en dronken van vreugde zag ik hoe het binnenstroomde, steeds meer en steeds meer!

Tot het plotseling ophield. Maar wat kon mij dat schelen? Daar waren immers stroomen van goud, genoeg om jaren lang gelukkig van te leven. En ik ging voort met erin te grabbelen, weenend van geluk om ál dit heerlijke goud!

Maar plotseling werd het donker en ik voelde een vreemde kilte als van een ijzigen wind; klam werden mijn handen van angst en het was mij, of de keel mij werd toegesnoerd. Dan, langzaam, werd het lichter en in de schemering ontwaarde ik een vrouw, groot en blond en van uitzonderlijke schoonheid. Een vreemde glimlach speelde haar om de lippen, toen zij sprak met een stem, vleiend als een zoet-vloeiende muziek: „Al dit goud is het Uwe, zoo gij mij wilt liefhebben, al ware het voor één nacht!” „Maar”, stamelde ik, „wie zijt gij?” En zij: „Ik ben machtig over het Heden en de Toekomst. Mijn naam? Het zij U vergund dien te weten: Ik ben de Verleiding. Wees de mijne, en ik zal U alles doen vergeten. En ál dit goud zal het Uwe zijn!”

Toen, Yolanthe, dacht ik aan U. En sidderend van drift nam ik een handvol van het goud, dat aan mijn voeten lag, en wierp het haar in het gelaat. Eén vreeselijke kreet, en 't was weer alles donker om mij heen. —

Langzaam werd het dag, en ik ontwaakte. Gevloden was de vreemde vrouw en ik was arm als altijd. En ik dacht aan de toekomst en dat ik, liefste, U niet geven kan de noodzakelijkste dingen.

Maar één ding weet ik: dat nooit die vreemde vrouw meer komen zal tusschen U en mij, Yolanthe, mijn Liefste!

Delft, 1912.

MAYA.

Overpeinzing.

Yolanthe, ik heb een droom gehad

Twaalf sonore slagen Helios slaat weer een blaadje om. Corpstoestanden zijn als rozen, ze zullen het besterven; wat U zegt, mijnheer!

Fata morgana's van het D. S. C.

Leeuwenspeech No. zooveel, wat zegt ie?: een buitenstaander?!

Jongens, luister eens: ik geloof, dat er weer een Senator spreekt.

Zeg die proloog nog eens, vriendje!

Toen kwam de lijdensgeschiedenis van de diëscomedie. Ach, ach wat een ontgoocheling. Het corps meende het nu heusch goed, maar zoo treurig als deze vertoening was!

't Was netjes, akelig netjes, in plaats van smoel lazen we sml. En persoonlijke geestigheden en liedjes, dat durfden de heeren niet!

Het betaalliedje was wel zeer oorspronkelijk! Weten de heeren al wat fuiven is?

Ze zongen dus over niets, deden hun mond niet open en dachten er alleen over, wanneer ze er nu af zouden mogen.

De groentafel is 't eerste bolwerk. Gisting: langs de rooie lintjes naar boven. Eén voor één afleveren! Particuliere moerbeeren: anders gaat de feeststemming eruit.

Invloed van Kernkamp!

Kroegjool, o, Yolanthe. Zoo ge mij maar een nacht wildet liefhebben: (dat gebeurt meer).

Yolanthe, ik heb een droom gehad.

Dat zijn de zwabbers van het D. S. C.

Die rijden op hun motor naar hun maintainée!

Een architect en een timmerman verdienen de eerste prijs.

Nat van binnen en van buiten. Het 2e jaar volgt het 1e op het collation. Liedjes zingen is zoo'n mooi werk, daar kan je niet te vroeg mee beginnen.

Verbeteringen:

1e. In ons verslag over hetgeen zekere antiquiteit Maandagavond zeide, stond: Nu ga ik de vergadering verlaten en ik hoop dat de vergadering voor de vredesidee voelt (applaus).

Dit moet zijn: Nu ga ik de vergadering verlaten (applaus) en ik hoop enz. . . .

2e. Wij schreven aan verbeteraars:

„dacht je dat iemand die verbeteringen las”,
dit moet zijn: „dacht je dat iemand je stuk las”.

Leve de accuratesse!

Iederen avond corpsvergadering, en dan nog beweren, dat er geen corps is. Zij, die voor zijn. „Dat ben ik alleen”.

De Inka's hebben daar bloemen voor, die ze er speciaal voor kweeken. Bovendien heb je minder kans dat de verf van het gezicht af transpireert.

Bij de Grieksche zedelijkheidsfeesten zijn de dames het meest begeerde publiek.

Alles tijdelijk genoeg: beter dan al die blijvertjes van de richting 21.

STEMBILJET.

Collegebezoek verplicht stellen: voor H B S'ers.
Middelen tot voorkoming van dic-
taat maken: afschaffing van vul-
penhouders.

Bezoek op de teekenzaal vrij. Geen
teekeningen inleveren voor het
examen: beter: geen teeke-
ningen maken.

Afdeulingsbibliotheek: Met luie stoelen en
restaurant.

Examenregeling: 74 mogelijkheden; wij raden aan de
75e: geen examens, wel gesplitst, geen vrijstellingen, geen
tentamens.

Wat de eischen betreft: Geen examens waar de ingeleverde
teekeningen voldoende waarborg voor kennis geven: maar
dan ook zorgen, dat elke ploerterij kan inkten.

Geen verband tusschen het gedoecerde en het op het
examen geëischte.

Practisch werken: bij Yolante.

Verlangen.

Mijn mooie, zonnige weiden, waarom lig je daar pruilend
en somber in den killen morgennevel? Waarom laat je het
maar toe, dat den ganschen dag de regen op je neer weent
en pas tegen den avond een bleeke zonnelach kwijnt tus-
schen de wolken?

Lente, lente, waar blijf je toch! Wel geef je de boomen
hun nieuwe tooi van groenende, zwellende knoppen, en doe
je het gras weliger opleven. Maar je kunt immers niet
anders? Het is immers je tijd van geven aan de natuur?

Doch je bent als iemand, die geeft met hare handen,
terwijl haar hart elders is, en die strak hare blikken af-
wendt als we haar willen danken voor wat zij schonk.

Lente; kom zelf!

Zie, in de grauwe slooten duiken de waterplanten reeds
op. Ze schemeren dicht onder het oppervlak en ze wachten,
ze wachten op jouw gezegende komst, op je warme, zonnige
nabijheid.

Hoe zullen dan de grijze lichten weggedreven worden,
en zich samenrollen tot groote, zilverwitte koppen aan den
horizon, hoe zal de wijde, blauwe hemel het gouden zon-
licht laten stroomen over de verre velden

Dan barsten de knoppen los en het groene waas der
boomen wordt van een dieper, donkerder tint. Dan wordt
de weide doorspikkeld met geel en wit en de teere ranon-
kels bloeien op in de slooten.

Ieder zucht van den zoelen, geurigen wind zal zijn als
de adem van jou, lente, en wij zullen naar buiten gaan om
de zefier te laten spelen door onze lokken en jonge, frissche
gedachten te zoeken bij jou!

Wat zal het schoon zijn tusschen de vlakke velden,
geurend naar het jonge gras!

Dáár zullen we heen gaan, waar de kromme knotwilgen
weerspiegelen in de slooten en de Kastanjewetering zich
als een strakke, blauwe streep verliest in de verte, haar
schoone eentonigheid nu en dan onderbroken door een
voortgeduwde schuit, — de schipper regelmatig stappend
langs het smalle jaagpad.

Achter ons ligt het stadje.

Als we ons omdraaien, overzien we het geheel, omvangen
we met ons oog heel dat zonnige silhouet, de grijze torens
ontroerend-schoon afstekend tegen den blauwen voorjaars-
hemel

Lente, zóó wachten wij je allen.
Lente, kom zelf!

JACOBUS.

Aan klein Vrouwke.

Stille zal ik bij je komen,
En 't je zeggen, fluister-zacht,
Dat ik, meisje van mijn droomen,
Al zoo lang je heb gewacht!

Dat zoo lang mijn lippen dorstten
Naar jou roode lipjes rein,
Waarvan één onschuldig woordje
Kindlief, mijn geluk zal zijn!

Delft, 1912.

J. v. R.

Ballade.

(Den lezer wordt verzocht zich de gitaar
er bij te denken).

Daar was een oude moeder
die bij het haardvuur zat.
Haar zoon al lang geleden
zijn moeder verlaten had.

De moeder wachtte geduldig
en eindelijk kwam hij weer:
Zij schrok van zijn woeste oogen
zijn woorden deden haar zeer.

Hij zeide niet, wat gebeurd was
en vragen durfde zij niet. —
Nu waren ze weer bij elkander,
maar elk met een eigen verdriet.

De moeder dacht aan haar jongen,
zij wilde hem alles zijn;
Maar hij lette niet op haar zorgen
en zag niet haar hartepijn.

De zoon, hij dacht aan het meisje,
dat hij alles geofferd had;
Dat zijn liefde nooit had begrepen
en hem lang wel vergeten had.

CHÉTIC.

Narcissen.

De gouden bloemenhoofdjes
zij buigen zich, in schijn
als waren ze verlegen,
dat zij de eerste zijn.

De eerste blijde boden,
dat lente is ontwaakt,
de brengers van belofte
van al schoons wat genaakt.

Vol onbewuste gratie
zooals een maagdekijn,
dat droomt haar lente droomen
in lente zonneschijn.

H. R.

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 29 MAART 1912. No. 24.

Uit de Delftsche wereld.

Het pannelikerskwaad.

Voordrachten dus, waar aandacht hoofdzaak is, geen of zeer weinige aantekeningen behoeven gemaakt te worden omdat ze beoogen den student in te leiden in het levende vak, en er niet in vliegende vaart een bij de studie onmisbaar dictaat behoefte ineengezet te worden.

Zoo schreef S. in verband met het economisch gebruik van den studietijd; ik wil het zelfde nog eens in andere woorden omzetten:

Voordrachten zullen alleen dan als zoodanig hun nut hebben, wanneer daarbij werkelijk van het groote voordeel van het *gesproken* woord kan worden partij getrokken, en de student niet door het maken van een woordelijk dictaat belemmerd wordt in het begrijpen en in zich opnemen van het gesprokene.

Met deze waarheid voor oogen en met het doel de daarmede zoo slecht strookende toestand te Delft te verbeteren werd nu ruim zes jaar geleden de Handleidingen-Vereeniging opgericht.

En nu ben ik wellicht de laatste om optimistisch gestemd te zijn over de resultaten die gedurende het zevenjarig bestaan en werken dezer vereeniging zijn bereikt.

Wat moet namelijk het oordeel zijn over den huidigen toestand wanneer we deze goed trachten te overzien?

Voorop zij nog even gesteld dat (terzijde gelaten de overige doeleinden waarvoor de bestaande handleidingen kunnen dienen en worden gebruikt) bij de nu te bespreken kwestie de grondgedachte, welke bij de H. V. voorzit, is: door de uitgave van verkorte en beknopte dictaten die de leidraad geven, het **meer** luisteren en **minder** schrijven mogelijk te maken.

Maar wat te zeggen nu de menschen desondanks en desalniettemin toch alles en alles opschrijven? Angstig en nauwlettend om toch vooral **niets** van het college in zijn dictaat te missen. Hoe weinigen onzer zien we met behulp van handleidingen meer met werkelijk aandacht, met zin tot begrijpen en tot in zich opnemen op de colleges?

Mag ik hier even het merkwaardig voorbeeld van het college administratief recht (volgens S. is daarbij aangewezen veel te doen drukken waarvan de toelichting in het college wordt gegeven, dus vrijwel een handleiding) geven, waarvoor een handleiding (arbeidswetgeving) bestaat en waarbij toch zoo tallozen maar zitten te pennen en te pennen terwijl ze met de handleiding naast zich het college geheel in zich zouden kunnen opnemen?

Waarom toch dat minitieuus geschrijf?

Omdat men niet uit **eigen** beweging van schooljongensstudie tot studeerende groeit, omdat maar te veel in Delft de gedachte heerscht en helaas teveel ook van professorenzijde wordt aangewakkerd dat „**alles** wat de meester zegt moet worden geleerd” en dat men indien men dat alles maar weet op het examen voldoet.

Wat is dan immers eenvoudiger dan dat men alles wat wordt gedoceerd netjes in schriften verzameld en leest?

Zoolang de studenten het **natuurlijk** vinden dat op het examen uitsluitend gevraagd wordt uit hetgeen door de professoren in de colleges is gezegd (wat ook de natuurlijke wijze van onderwijs der H. B. S. is) en zoolang de professoren in 't algemeen aan dit verlangen toegeven en niet trachten door de studenten te noodzaken hun stof gedeeltelijk zelve uit te werken of zelve bijeen te zoeken hun tot de werkelijke zelfstudie te leiden, **zullen wij schooljongens blijven**.

Men mag het de oprichters der Handleidingen-Vereeniging niet euvel duiden dat zij het groote belang van de samenwerking met de professoren, niet alleen inzake het tot stand komen, maar ook het gebruik der boekjes niet zoo dadelijk hebben gezien. In die dagen was het nog niet zoo duidelijk bewezen als na deze zesjarigen praktijk dat het gedachtenlooze neerpennen niet voldoende door de H. V. alleen kon worden bestreden, wanneer niet de professoren de **noodzaak** schiepen waardoor van deze pennerij vanzelf zou worden afgeweken.

Maar ik denk dat nu velen het met mij eens zullen zijn dat deze strijd der H. V., dezelfde strijd die S. wil aanbinden, om te komen tot een economisch gebruik van den studietijd, eerst dan met volledig en afdoend succes kan gevoerd worden wanneer de professoren ons tot zelfstudie dwingen.

Het is daarom met vreugde dat ik de uitwerking van S. der wijze, waarop dit zou kunnen gebeuren, heb gelezen; ik ben nog idealistisch genoeg gestemd om de verbetering der T. Hoogeschool in die richting te verwachten. Bovendien zal m. i. de uitbreiding der techniek er ten slotte praktisch toe dwingen.

Ik moet echter S. eenigszins ontzuichten, wat betreft zijn denkbeelden over het drukken en uitgeven van volledige dictaten. Zulks is in Holland, waar juist in de taal en het kleine land het groote beletsel ligt, geldelijk voor een gewonen uitgever in de meeste gevallen onmogelijk en zou slechts op min of meer philanthropische wijze kunnen geschieden. D. w. z. waarvan het maken van winst overbodig is of een klein verlies gedragen kan worden.

Uit dit oogpunt zal dan ook slechts door eigen kracht der studeerenden zulke uitgaven tot stand kunnen komen. En hoewel de H. V., nog slechts zes jaren oud, op het huidige oogenblik, ook uit geldelijk oogpunt slechts op den ingeslagen weg van **beknopte** boekjes zal kunnen voortgaan, zal m. i. het beleid der bestuurderen er opgericht moet zijn in de toekomst ook het meerdere mogelijk te maken.

Ten slotte: men begrijpe mij goed, ik heb hierin niet willen betoogen dat door de H. V. in al die jaren in deze richting niets is bereikt, wel degelijk zal zij zeer velen op het rechte spoor hebben geholpen, de colleges voor velen hebben verduidelijkt en haar oprichters waren de eersten die den strijd met het pannelikerskwaad hebben geopend.

Maar wel heb ik naar aanleiding van het geschrevene door S. sterk gevoeld en daarom willen uitspreken, dat de achter ons liggende jaren ten volle hebben getoond, dat wij geen flinke schreden tot een betere toestand zullen doen zonder den krachtigen steun der hoogleeraren.

Dat er leiding noodig is om van schooljongens studenten te maken.

C. TELLEGEN,
Voorzitter der H. V.

Nederland in 1913.

Velen zullen de artikelen van Prof. v. Vollenhoven gelezen hebben over den strijdenden vrede in de Nieuwe Rotterdammer de vorige maand.

De tijd van het droomen over den lijdenden vrede, zacht van gemoed, kinderlijk pacifisme, die tijd is voorbij: we naderen de werkelijkheid van den strijdenden vrede.

De strijdende vrede met zijn stevige internationale justitie en collectieve rechtshandhaving, die heel wat anders is dan de utopie van een wereldstaat.

Het wachten is op krachtig initiatief. Geen groote staat kan dat nemen, men zou haar wantrouwen.

Ons land is als aangewezen om een groote rol te spelen in het arbitrage-vraagstuk. Wij, in het centrum van Europa, met onze oude beschaving, wij, die de afgevaardigden van alle landen mogen ontvangen om het vredespaleis op onzen bodem te openen, wij kunnen hier veel doen.

Zal Nederland in 1913 meer doen dan alleen gastvrouw spelen met suikerzoete beleefdheid?

In 1913 viert Nederland zijn 100-jarige onafhankelijkheid. Zeer sympathiek is mij dit feest niet, de reden niet.

Het idee om van het land één uitstalling te maken kan echter zeker goed zijn, als het werkelijk er om gaat om den vreemdeling met ons land te doen kennis maken; als het maar niet wordt één groote bazar om de bezoekers zoo alzijdig mogelijk af te zetten.

Zeker echter is 1913 voor Nederland een belangrijk jaar en zullen er vele vreemdelingen ons land dan bezoeken.

De studenten vertegenwoordigen de toekomst van het volk. Wanneer gedachten ingang gevonden hebben bij de studenten, zullen ze eerlang ook de maatschappij veroveren.

Nederland moet voorgaan in de vredesbeweging; velen komen in 1913 Nederland bezoeken.

Moeten de Nederlandsche studenten daar geen partij van trekken en hun studiebroeders uit andere landen oproepen om met hen een betooging te houden voor den strijdenden vrede?

Wanneer die ideeën doorgewerkt hebben in de studentenhoofden, zullen ze het pleit gewonnen hebben.

En moeten de Nederlandsche studenten niet de eersten zijn om die ideeën van den strijdenden vrede te propagandereen.

1913 is een bijzonder jaar: Delft viert in dat jaar zijn lustrum. Dan zijn dus de Delftsche Studenten speciaal aangewezen voor deze groote taak.

Zie, dat is in groote lijnen het plan: om ter gelegenheid van het 13e lustrum van het D. S. C. alle studenten uit alle landen op te roepen tot een groot internationaal congres, waarvoor de meest eminente mannen hun practische ideeën van den strijdenden vrede zullen uiteenleggen, dat zal zijn een grootsche betooging voor dat niet langer utopisch ideaal, tot welks verwezenlijking Nederland geroepen is zooveel kunnen doen.

C. W.

De Studentenwereld tegenover 1913.

Onze rector-magnificus wees bij zijne inleiding van de lezingen van Dr. John Mott, op het feit dat naast het steeds toenemend uitwisselen van stoffelijke goederen tusschen de volken onderling, deze man begrepen had, dat ook uitwisseling van geestelijke goederen wenschelijk en noodig is.

Dr. John Mott zelf wees in zijne rede „The influence of students in the modern world” op den grooten invloed, die van de studenten uitgaat en hij wekte op tot verantwoordelijkheidsgevoel bij hen, die de toekomst in handen hebben.

Inderdaad ligt het op den weg der jongeren om kennis te nemen van den voortgang der humane begrippen in hunnen tijd en zij moeten, indien het hun mogelijk is, meewerken aan de ontwikkeling ervan. Komt dan niet eene schoone taak op den voorgrond, welke studenten op zich moeten nemen, met name de studenten van Nederland, het land aangewezen als brandpunt voor het internationale leven? Die taak is deze: alle studenten van de wereld bijeen te roepen, opdat zij zich gezamenlijk op de hoogte kunnen stellen van de nieuwe stroomingen in dat internationale leven.

Wanneer de studenten, zij, die later de leiders zullen zijn, dan bezielde worden door een frisch en levenskrachtig idealisme, dan zal er eens eene groote kracht ten goede van hen uitgaan, waartoe den stoot gegeven zal zijn door de Nederlandsche studenten. Wanneer zal de tijd gunstiger daarvoor zijn, dan in het jaar van de opening van het vredespaleis.

In 1913 wordt het honderdjarig bestaan van het Koninkrijk der Nederlanden herdacht en wordt het vredespaleis geopend. Er zullen bij die gelegenheid feesten gegeven worden. Er zal menig glas champagne gedronken en menig taartje gegeten worden na afloop van redevoeringen over het Nederlandsche volk en zijne roemrijke geschiedenis; redevoeringen gehouden door Nederlanders uit gevoel van trots op, of verplichting van het nageslacht aan groote voorvaders; redevoeringen gehouden door buitenlanders uit gevoel van dank voor genoten gastvrijheid of van diplomatische beleefdheid.

In 1913 zal het belangrijke uit onze volksgeschiedenis van de laatste honderd jaren in herinnering worden gebracht en naar te hopen is zal ook de wordingsgeschiedenis tot 1813 niet worden vergeten.

Dit alles kan slechts waarde hebben, wanneer het Nederlandsche volk zich goed rekenschap geeft, niet alleen van het gebeurde in het verleden, maar in verband daarmee, vooral van de factoren die de volkswontwikkeling in de toekomst moeten beheerschen.

Zooals elk ernstig Nederlander op Oudejaars-avond terugziet in het verlopen jaar en dan zijn gedragslijn vaststelt voor het komende.

Een belangrijke factor in de ontwikkeling van ons volksbewustzijn kan zeker worden de vestiging van instellingen van arbitrage en volkenrecht in ons land en Nederland *kan* als het wil met de opening van het Vredespaleis een nieuwe stelling innemen in de internationale verhoudingen.

Van bevoegde zijde is meermalen uitgesproken, dat het niet alleen eene zaak van diplomaten is, maar dat de geheele Nederlandsche bevolking zich aan het werk tot roeping stellen moet mede te werken, en zelfs vóór te gaan in het bevorderen van gezonde internationale verhoudingen.

Mocht het blijken, dat personen, die geacht kunnen worden op de hoogte te zijn van de internationale verhoudingen, meenen dat een congres van studenten kans op welslagen heeft, dan zal een kloek initiatief in die richting een getuigenis van volkskracht afleggen dat meer waarde heeft,

dan honderd opgeblazen redevoeringen over een grootsch „verleden” of ter verheerlijking van historische helden.

Erkentelijkheid en gastvrijheid zijn deugden; ze mogen zeker ook als volksdeugden gelden en het zal de natie tot eer strekken wanneer de verdiensten van groote voorvaders worden in herinnering gebracht en erkend; wanneer afgevaardigden uit vreemde landen gul worden ontvangen. Wie zal dit bestrijden? Reeds zie ik na een gloeiende rede een taartje eten ter eere van De Ruijter, elders een glas champagne drinken ter eere van Huygens of Hugo de Groot, dan een roes voor Van Hogendorp en stomdronken voor Willem van Oranje en bij dat alles nog arbitragekoek en vredeswijn.

Och, Nederlanders, die taartjes en champagne gaat slikken voor Willem van Oranje, voor Van Hogendorp, voor Vondel, voor De Ruijter, voor Hugo de Groot, och stel u een oogenblik die persoonlijkheden goed voor den geest! Heusch, gestaakt dan uw slikkerij en begrijpt dat ge meer in den geest van die onvergetelijke voorvaderen handelt door gedurfd initiatief te nemen, dan door u klaar te maken voor verkleed- en braspartijen.

De corpsvergadering droeg der Feestcommissie op, het organiseren van een internationaal studentencongres te overwegen en er de mogelijkheid van te onderzoeken.

Mocht het congres mogelijk blijken, dan kunnen de Delftsche studenten eene schoone taak vervullen.

Vereenigingsleven.

Sociaal Democratische Studentenclub.

In den tweeden cursusavond paste Mr. Polenaar het H. M. toe op de ontwikkeling van het militarisme.

We kunnen oorlog niet zonder meer als een strijd om het bestaan beschouwen. Deze is immers volgens Darwin de strijd van individuen tegen de omringende natuur of tegen andere rassen, waarvoor het dier natuurlijke wapens bezit.

Uit Analogische studie blijkt, dat de oudste menschen zich hoofdzakelijk met wortels en vruchten voedden; in dien tijd konden ze het dan ook onmogelijk opnemen tegen de reusachtige dieren, die hen omringden zoodat ze toen noodzakelijk de nu door ons zoo verachte, hazennatuur moeten bezeten hebben.

Met de eerste gereedschappen, die hoofdzakelijk wapens waren, werd de mogelijkheid tot jacht geopend; de mensch gewende zich aan dierlijk voedsel, maar leed door onvoldoende werktuigen vaak gebrek. Toen is door behoefte aan groot jachtgebied strijd met andere stammen ontstaan en door behoefte aan voeding was daarbij het eerste product der beschaving het menscheneten. Van toen stamt waarschijnlijk de nu nog bij wilden levende ideologie af, dat men door het drinken van het bloed van een verslagen vijand, diens dapperheid erft. Toen werd natuurlijk dapperheid als een groote deugd beschouwd.

Bij het vorderen der techniek ging de bevolking tot landbouw over. Toen daalde dan ook het aanzien der dapperen verbaasd vlug. Bij het stijgen der productie echter, als de landbouw langzamerhand een overschot gaat geven, is het mogelijk knechten te nemen voor het werk, en nu ontstaan de oorlogen om slaven. Bovendien moet hier het bezit (meest gemeenschappelijk) verdedigd worden tegen omwonende minder beschaafde roovers.

Hier is het eerste ontstaan van de ridderoorlogen, die voortduren tot de uitvinding van het buskruit.

De verder doorgevoerde arbeidsdeeling maakt, dat het doden van dieren aan bepaalde beroepen wordt opgedragen; de groote massa wordt in de steden afkeerig van bloed.

Hierdoor en door verandering van wapens, krijgt de oorlog een heel ander aanzien. De huurlegers komen op, soldaat zijn en soldaten leveren wordt een ambacht; door plundering en roof worden die legers onderhouden. In dien tijd, toen men de boeren nog niet als burgers beschouwde, vond men het billijk op hen en op de burgerij van het vijandelijke land de lasten te laten drukken.

In dien tijd vindt men de eerste symptomen van imperialisme. Er ontstaat belangentegenstelling tusschen verschillende landen, omdat de Staat eenigszins in het productieproces gaat ingrijpen.

Het marinisme dat nu in Engeland en Holland opkomt,

beschermt den nationalen handel en vernietigt de concurrenten door kaapvaart.

Het landleger dient nu de vorsten tot bevestiging van hun dynastie, soms ook toen al tegen de opkomende klasse. Door ontwikkeling van het kapitalisme wordt nu het plundersysteem *de bourgeoisie* hinderlijk, zoodat onder haar vooruitstrevenden stemmen tot bescherming van boeren en handarbeiders opgaan.

Tegen de kaapvaart, die de belangen der bourgeoisie behartigd, wordt echter geen protest gehoord. Daartegen kwam eerst later Engeland op, dat verreweg de grootste vloot had en door de zich ontwikkelende vloten van de continentstaten belangrijk geschaad en geplunderd werd.

Met de Fransche revolutie werd het roofof systeem te land ook afgeschaft, en daar nu het betalen van groote legers onmogelijk was, werd de conscriptie ingevoerd.

Op de conventie van Parijs (1840) wist Engeland in zijn eigen belang door te drijven, dat de private kaapvaart werd afgeschaft. Amerika wilde alleen toestemmen als ook staatskaperij in tijd van oorlog verboden werd, maar daarvan wilde Engeland met zijn toen nog alles overheerschende oorlogsvloot niets weten. Eerst op de laatste conventie te Brussel, nu de vloten van het vasteland de Engelsche zee-macht beginnen te naderen, en Engeland geen voordeel meer heeft bij kaapvaart, is het buitrecht ter zee, behalve voor oorlogscontrabande verdwenen.

Zoo is dan de ontwikkeling van den oorlog geschetst tot aan de modern kapitalistische oorlog. Deze laatste is één met het kapitalistische stelsel zelf; de anarchie in de productie maakt, dat een fabrikant meestal zelfs niet bij benadering de behoefte kan overzien. Men produceert steeds zooveel mogelijk en ten gevolge daarvan ontstaan de periodieke crisissen. Er ontstaat echter een ware geuewhonger naar consumenten, en dit is oorzaak van het *imperialisme*. Men gaat in vreemde landen de beschaving brengen, omdat daarmee de behoeften opkomen voor de moderne industrie-producten. Het imperialisme, d.i. de behoefte van afzetgebied is wel een van de grootste factoren, die naar oorlog wijzen. Maar zoodra in een land industrie-producten ingevoerd zijn (spoorwegen, machines) wordt dit een concurrent van het moederland, zoodat de behoefte naar nieuw land steeds grooter wordt. Ontmoeten twee staten elkaar nu in zulk nieuw gebied, dan is de oorlog bijna onvermijdelijk.

Bovendien moeten we rekening ermee houden, dat de staat langzamerhand een belangrijke consument wordt. De expansie is niet alleen noodig voor industrie-producten, maar ook voor kapitaal; dit wordt te veel om in industrieele ondernemingen van het eigen land te beleggen, waardoor dus de Staat als afnemer van kapitaal voor krijgstoerusting en als consument voor oorlogsbenodigdheden een prachtig afzetgebied wordt.

In 1906 is de eerste dreadnought op stapel gezet en in 1916 zullen de bouwkosten van alle dreadnoughts samen 6 milliard bedragen. Dan zullen echter *al die oorlogsboëms verouderd zijn* en slechts als oud roest nog waarde bezitten; men zal dan weer nieuwe moeten bouwen. Inderdaad wordt hier door het kapitalisme een winst gemaakt, die niet te overzien is.

Bovendien heeft de bourgeoisie nu reeds en zal in den toekomst steeds meer het leger noodig hebben tegen den „inwendigen vijand”, het proletariaat.

Uit deze beschouwingen blijkt ten duidelijkst, dat men dit militarisme, dat geheel vergroeid is met het kapitalisme, niet zal kunnen overwinnen zonder het productiestelsel zelf te vervangen.

HET BESTUUR.

Delftsche Studenten Astronomische Vereeniging.

VERSLAG der Huishoudelijke Vergadering
op Woensdag 20 Maart 1912.

Waar bij de oprichting van deze Vereeniging het doel is geweest de belangstelling op te wekken voor en de kennis te vermeerderen van *alle* natuurwetenschappen, die *niet* in Delft worden gedooft, is toen met 't oog op de kortheid, gekozen de hierboven vermelde naam, met in 't reglement de verdere omschrijving van de richting der Vereeniging: astronomie, meteorologie en oceanografie, als zijnde de grootste groep der boven bedoelde natuurwetenschappen.

Daar gebleken is dat de gekozen naam een te eenzijdige indruk kan maken, was deze vergadering onder meer bijeen gekomen om de naam der Vereeniging te wijzigen,

en daardoor vollediger haar oorspronkelijke bedoeling uit te drukken.

Voorgesteld werd de volgende naam te kiezen: Delftsche Studenten Natuurwetenschappelijke Vereeniging „Cristiaan Huygens”, met de argumenteering dat ze dan wel volledig en dus lang is, maar dat door 't aannemen van deze persoonsnaam een groot vaderlander zou worden geëerd en in de wandeling zijn naam tegelijk als korte aanduiding zou kunnen dienen.

Het weglaten van het woord „astromische” in de nieuw voorgestelde naam, kan met 't oog op de nog jeugdige leeftijd der Vereeniging weinig aanleiding tot moeilijkheid geven.

Op de vergadering luidde de redactie dezer wijziging eenigszins anders, maar werd later door den voorsteller op deskundig advies in den hier gegeven vorm gebracht.

Omtrent dit voorstel zal een nadere beslissing worden genomen en gepubliceerd.

Verder was aan de orde of de sprekers in 't vervolg gehonoreerd zullen kunnen worden, indien zij dit wenschen.

Waar door de oprichters een aantal leden van omstreeks 20—30 was verwacht, is 't getal van 80 leden op 't oogenblik een verschijnsel van bijzonderen bloei te noemen. Daar een lage contributie gewenscht is, zal de vermeerdering van het aantal leden echter de Vereeniging gemakkelijker in staat stellen haar sprekers een behoorlijk honorarium aan te bieden en bovendien zal daardoor de natuurwetenschappelijke ontwikkeling van den Delftschen student een hooger gemiddelde bereiken.

Op de vraag of de bedoelde natuurwetenschappen van direct of indirect nut kunnen zijn voor den ingenieur kan niet dan bevestigend worden geantwoord. Het bestuur hoopt daarom door doelmatige propaganda meer studeerenden te bereiken en hen aldus instaat te stellen zich algemeener te ontwikkelen.

De vergadering was 't eens met de meening van het bestuur dat van 't particulier initiatief der leden tot 't houden van voordrachten weinig kan worden verwacht, maar dat dit niettemin kan worden aangewakkerd.

Een excursie naar de Leidsche sterrenwacht zal binnen kort plaats vinden. Liefhebbers gelieven zich op te geven; met 't oog op de toe te laten hoeveelheid personen kan slechts naar volgorde der aanvraag deelneming worden verzekerd.

Verder werd de aandacht gevestigd op de aanwezigheid van natuurwetenschappelijke literatuur op de bibliotheek der T. H. en werd de wenschelijkheid geuit een portefeuille met tijdschriften onder de leden te doen circuleeren.

Door plotselinge verhindering van den spreker voor de vijfde lezing, prof. Muller te Utrecht, zal deze cursus met vier lezingen worden volstaan en den volgenden jaargang o. a. gestreefd worden een spreker te krijgen die de technische inrichting en fabricatie van de zeer groote telescopen, zooals die b.v. op het Lick-observatorium in Amerika in gebruik zijn, zal behandelen.

Prof. Muller zal dan zijn lezing houden over „De zwaartekracht aan het aardoppervlak” en de heer P. H. Gallé, adjunct-directeur van het Kon. Ned. Meteorologisch Instituut, zegde reeds een voordracht toe over: „De geschiedenis van het poolonderzoek”.

Het finantieel verslag van den penningmeester wordt na korte bespreking goedgekeurd.

Niets meer aan de orde zijnde sluit de voorzitter de vergadering.

Het Bestuur,

A. J. STARING.

F. STOKHULZEN.

J. C. BEGRAM VAN EETEN.

(Zie verder Derde Blad).

ADVERTENTIEN.

TE KOOP:

MEIJERS, Conversations Lexicon,
nog geheel nieuw, in 19 deelen, voor lagen prijs.
Dagelijks te zien: KONINGSPLEIN 10.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

Voorhanden in den
**TECHNISCHEN BOEKHANDEL
EN DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.**
BINNENWATERSLOOT.

DE REGELS VAN HET VOETBALSPEL

— 4e DRUK, —

bewerkt door de Commissie belast met de herziening
der regels van het spel.

Uitgegeven door den Nederlandschen Voetbalbond.
Prijs 25 cent.

Breek met de sleur; drink
in plaats van koffie,

**BLOOKER'S
DAALDERS
CACAO;**

véél goedkooper,

véél gezonder,

altijd goed.

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALMAN Jr. Binnenwatersl. 33-35.

Album foto's D. S. C.

Voor het inplakken van foto's betrekking
hebbende op hun studententijd wordt H.H.
Corpsleden aanbevolen een door mij in
den handel gebracht ALBUM in rood
linnen band met vergulden titel.

— Prijs f 6,50. —

MOTOR-RIJWIEL.

„WANDERER”. 1½ P.K. Gewicht 40 Kilo, loopt
prachtig en zeer snel, is nog bijna nieuw, TE KOOP
voor f 100,—. Adres: ANNASTRAAT 2c.

FIRMA E. DE GROOT,
hoek VOLDERSGRACHT 33,
geeft de HOOGSTE prijzen voor ge-
dragen kleederen. Sedert 1870 bekend
onder den naam van VOGELI.

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 29 MAART 1912. No. 24.

Tooneel.

N.V. HET TOONEEL. „Jonkvrouwe de la Sièglère”,
tooneelspel in 4 bedrijven van Jules Sandeau,
vertaling van Willem Royaards.

Het kleine zaaltje van Stads Doelen was stampvol van belangstellenden, die kwamen genieten van Royaards' spel, de parterre vrijwel gevuld met studenten in rok en smoking; daar om heen in loges de bloemen der Delftsche wereld.

Het lijkt ons niet noodig hier verder veel over het stuk en over Royaards' spel te zeggen: daarover is reeds genoeg door meer bevoegde pennen in bewonderende woorden geschreven en uitstekende recensies hebben in alle kranten gestaan. Toch blijft het voor ons eenigszins merkwaardig, dat hij dit stuk speelt bij zijn jubileumsfeest. Maar al geeft de rol van den markies de la Sièglère geen gelegenheid voor diepgevoelde dramatische kracht, toch schijnt Royaards zich gaarne te denken in de rol van den zelfgenoegzamen markies. De egoïstische oude heer, met al zijn domheid en bravour tóch een figuur, die niet op den achtergrond gedrongen wordt door het diplomatische duel tusschen Destournelles en de Baronne de Vaubert. Dit intriganten-spel is een stukje waarlijk onvervalschte geest en het kon ons soms spijten, dat de beleefde hatelikheden niet in de taal van het esprit, in het Fransch zelf gezegd werden.

Het stuk was zeer boeiend van 't begin tot het einde: alle rollen waren dan ook goed bezet. Naast Royaards diende wel Arnoldi het eerst genoemd te worden: hij gaf een prachtige Destournelles.

Jasmin was een goede kamerdienaar. De Baronne de Vaubert hadden wij, vooral in haar spreken, ladyliker gewenscht, al waren haar intrigente lachje en spel overigens zeer goed. Over de vertolking van Raoul waren wij ietwat verbaasd, het was niet de duffe geleerde, maar de jonge edelman, die waarlijk den huzaar Bernard Stamply wel wat in de schaduw stelde, terwijl Bernard toch juist dadelijk het publiek had moeten pakken als de jonge man, waar het om gaat. Verder hulde aan Mevr. Royaards, die hoewel geen groot talent, toch deze rol op alleszins voldoende wijze vertolkte en als geboren jonkvr. de la Sièglère wel aannemelijk was.

Na het laatste bedrijf werden onder veel applaus aan Royaards kransen overhandigd, namens de Delftsche burgerij door den heer Gaade, namens het D. S. C. door den heer Tollenaar, die tevens herinnerde aan de groote dingen door Royaards gedaan voor het mimenspel in 1908, en namens het D. S. T. G. door den heer Braat.

Na een storm van toejuichingen dankte Royaards en zeide zich tegenover Delft schuldig te moeten voelen, waar hij er zoolang niet gespeeld had.

Des te meer werd het door ons op prijs gesteld, dat wij in ons kleine stadje nu toch ook gelegenheid gehad hebben den grooten tooneelspeler te zien en te huldigen met zijn jubileum.

J. C. W. v. R.

Technische Hoogeschool.

CANDIDAATS-EXAMENS JUNI 1912.

Het College van Rector Magnificus en Assessoren der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan één der in de maand Juni 1912 af te nemen candidaats-examens, genoemd in de artikelen 8—14 van het Koninklijk Besluit van 4 Juli 1905 (Staatsblad No. 227), of aan eenig deel dier examens, zooals deze gedeelten zijn vastgesteld bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 3 Februari 1908, No. 357 H. M. O., zich vóór 21 April 1912 schriftelijk moeten aanmelden bij den Secretaris van de Afdeeling, welke het af te leggen examen afneemt.

Voor nadere bijzonderheden wordt verwezen naar de aankondigingen in het Hoofdgebouw der Technische Hoogeschool.

AFDEELING DER BOUWKUNDE.

De Voorzitter van de Afdeeling der Bouwkunde van de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het ingenieurs-examen voor Bouwkundig ingenieur, dat zal worden afgenomen vóór de Zomervacantie 1912, zich hiervoor schriftelijk hebben aan te melden voor den 1sten Mei 1912 bij den Secretaris der Afdeeling, Prof. T. K. L. Sluyterman, p.a. Hoofdgebouw der Technische Hoogeschool.

Formulieren voor de aanmelding verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr. te Delft.

—o—

AFDEELING DER SCHEIKUNDIGE TECHNOLOGIE ÉN MIJNBOUWKUNDE.

De Voorzitter van de Afdeeling der Scheikundige Technologie en Mijnbouwkunde van de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Scheikundig- en Mijningenieur, dat zal worden afgenomen in Juni 1912, zich hiervoor schriftelijk hebben aan te melden bij den Secretaris der Afdeeling, Professor P. D. C. Kley, vóór den 1sten Mei 1912.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr. te Delft.

—o—

Bij Koninklijk Besluit van 12 Maart 1912 is voor het tijdvak van den dag, waarop hij zijn lessen zal aanvangen, tot en met 31 Juli 1915 benoemd tot buitengewoon hoogleeraar in de waterbouwkunde aan de T. H., W. Elenbaas, hoofdingenieur der 1e klasse bij den Waterstaat en 'slands Burgerlijke Openbare Werken in Nederlandsch-Indië met verlof, wonende te 's-Gravenhage, Groot Hertoginnelaan 155.

—o—

Bij Koninklijk Besluit van 18 Maart 1912 is Z. S. Beijl, mijn-ingenieur te Heerlen, met ingang van 1 April 1912 benoemd tot lector in de afdeeling der scheikundige technologie en mijnbouwkunde aan de T. H. om onderwijs te geven in het mijnumeten en karteeren.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 25 Maart 1912 is met ingang van 1 April 1912 aan E. Borst, civiel-ingenieur, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de waterbouwkunde aan de T. H.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 25 Maart 1912 is voor het tijdvak van 1 April tot en met 31 Augustus 1912 benoemd tot assistent voor de waterbouwkunde aan de T. H., F. S. Langemeyer, civiel-ingenieur, wonende Verwersdijk No. 2, te Delft.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 27 Maart 1912 No. 1925 Afdeeling H. M. O. is met ingang van 16 April 1912 aan H. P. C. M. van Weel op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de werktuigbouwkunde aan de T. H.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 27 Maart 1912 No. 1926 Afdeeling H. M. O. is voor het tijdvak van 1 April tot en met 31 Augustus 1912 benoemd tot assistent voor de werktuigbouwkunde aan de T. H., E. A. Heyse, werktuigkundig ingenieur, wonende van Leeuwenhoeksingel 8 te Delft. (Uitbreiding).

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 23 Maart 1912 is voor het tijdvak van 1 April tot en met 31 December 1912 benoemd tot bediende voor de microbiologie aan de T. H., J. Burger, wonende te Delft, Achterom 43.

Lijst van Vergaderingen.

D. S. Weerbaarheid.

Vrijdag 29 Maart. Onderlinge Wedstrijd. Flobert 2—4.
Baan Eensgezindheid.

Societeit Phoenix.

Vrijdag 29 Maart. Vergadering te 7 ure, ter behan-
deling der Wetsvoorstellen.

Agenda.

DELFT.

Zaterdag 30 Maart. Schouwv. Stads Doelen. Rotterdamsch
Tooneelgezelschap: „Om gelukkig te leven...”; 8 uur.

DEN HAAG.

Vrijdag 29 Maart. Kon. Schouwburg. Ned. Tooneel: „Sara
Burgerhart”; 8 uur.

Diligentia. Maatschappij Diligentia. Spr. prof. J. P. Kuenen,
te Leiden: Onderwerp: „De mechanische beginselen,
die te pas komen bij de beweging van de lucht en
van lichamen door de lucht (met proeven)”; 8 uur.

Zaterdag en Zondag. Kon. Schouwburg. Fransche Opera:
Spectacle coupé; 8 uur.

Zaterdag 30 Maart. Geb. v. K. en W. Concert Residentie-
Orkest, ten bate van het ziekenfonds der orkestleden;
8 uur.

Zondag 31 Maart. Kon. Schouwburg. „Jonkvrouwe De la
Seiglière”; 2 uur.

Geb. v. K. en W. Louis Bouwmeester: „Solidariteit”; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

Voorradig de volgende uitgaven

— VAN —

The Student Christian Movement

OLDHAM. Studies on the Teaching of Jezus. As
recorded in the Synoptie Gospels . . . f 0,75

OLDHAM. Studies in the Gospel according to St.
Mark f 0,75

HOULDER. Christian Discipleship and Social Life.
f 0,35

MOTT. The secret Prayer Life f 0,075

MOTT. The Power of Jesus Christ in the Life of
the Student. f 0,15

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

VOORHANDEN bij den

Technischen Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

De Hollandsche Nelson-Bibl.

Een Serie Boeken op het gebied van Roman-
literatuur en Populaire geschiedenis,

gebonden met titel **75 cent.**

VERSCHEENEN No. 1:

MAXIM GORKI, de Politie Spion.
Roman uit Rusland.

Van dit boek werden bij uitgaaf meer dan **48000**
exemplaren verkocht.

D. C. M. JANSEN,
Oude Langendijk 9.

DEWAR'S WHISKY 	f 2,—
„ „ SPECIAL	„ 2,20
„ „ WHITE LABEL	„ 2,45
LORNE HIGHLAND WHISKY	„ 2,20
HAIG A HAIG	„	„ 2,20
BLACK AND WHITE	„	„ 2,50
KING GEORGE	„	„ 2,50

Één Woordenboek

VOLDOENDE

voor de drie moderne talen.

Bijna 1200 pagina's f 1,25.

QUANJERS VIERTALIG Woordenboek bevat niet alleen

Hollandsch-Fransch, Fransch-Hollandsch,
Hollandsch-Duitsch, maar ook Duitsch-Hollandsch,
Hollandsch-Engelsch, Engelsch-Hollandsch.

Bijna 1200 pagina's f 1,25.

HET EERSTE

VIERTALIG WOORDENBOEK
OM EN OM.

Voorhanden in den Technischen Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr., te Delft.

Het van ouds bekende adres is: _____

S. LOGCHER,

: CHOORSTRAAT 46, :

die betaalt den hoogsten prijs voor
net gedragen Heerenkleeding.